

никакъ ни го допускатъ да присъствува въ Соборътъ, и си има правото. Той ако и да бѣшъ бургашки прѣдставитель но въ продълженіето на 6-тия мѣсца само 2 пѣти доиди на соборното заседание по прѣчина на работите си. На конецъ сега въ сѣбота Х. Господинъ и азъ ще си трѣгнемъ, ще си трагнѣмъ и Димитраки бѣи съ Доброплодни, трагватъ си и 4-ма отъ македонските прѣдставители. Никой отъ тѣхъ ни са замѣнява съ никого днесъ въ заседаніето имамы намѣреніе да прѣдложимъ на Соборатъ, какво мѣкаръ прѣдставителите и да си отиватъ но тѣ са пакъ прѣдставители, гласътъ си за избираеніето на Екзарха ще запечататъ и ще оставятъ въ единъ свой вѣренъ пріятель, като извѣстятъ прѣдседателя, въ кого се намиратъ, та като са даде дозволеніето да знаятъ дѣ да го търсѣтъ. Така щото Екзархътъ да бѣде избранъ пакъ отъ прѣдставителитѣ. Освѣнъ това ще прѣдложатъ ощи щото останалитѣ соборни членове да ни можатъ никаква важна работа да рѣшатъ бѣзъ прѣдварително да земнатъ и съгласіето на отъ съствоващитѣ. Ще ли са одобрятъ тѣзи прѣдложенія или нѣ, като си дода ще вы рѣзкажъ* (Йор. п. Георгиевъ — Материали по църковната борба. Мсб. кн. XXIV, София 1908, с. 202 — 203).⁴²

Това е почти всичко, което се знае — отъ горнитѣ писма — за участието на Чинтуловъ въ прочутия съборъ. А и отъ протоколитѣ на събора се вижда, че Чинтуловъ много рѣдко се обажда въ заседанията и то при разискването на неособено значителни въпроси. Така напримѣръ, по спора, дали архiereнтѣ отъ смѣсенія съвѣтъ да участвуватъ съ право на гласуване въ заседанията на събора, Чинтуловъ поддържа положителното рѣшение (Протоколи на Българскитѣ Народенъ Съборъ въ Цариградъ прѣзъ 1871 г. Издава Св. Синодъ на Бѣлг. Църква, София 1911 г., с. X). По-нататѣкъ Чинтуловъ се интересува: „Екзархътъ по-големъ ли е и по чинъ отъ митрополита или не, и като падне, носи ли той пакъ титлата „екзархъ“ (с. 19). Характерно, като консервативно, е мнѣніето на Чинтуловъ по въпроса за годишнитѣ, които трѣбва да има избираемиятъ за екзархъ. Тоя въпросъ се повдига въ четвъртото редовно заседание, на 5.ІІІ. Груевъ иска, екзархътъ да бѣде най-малко петдесетъ годишенъ; на това се противопоставя Чомаковъ като